

ETT MANFOLK.

Av RICKARD LINDSTRÖM.

Bland de egendomligaste och originalaste människor jag träffat var kapten Backe.

Hans tidigt hade han gått till sjöss, seglat på allmogens farvatten och vid hett unga år fått föregått. Av naturen utrustad med ett trostligt, signat, hade ungdomsåren såväl som den tidiga befälspositionen av Backe dansat en härlig för att ej säga despot.

Hans övermåttad syn på tillvaron och förhållandet tog också stundom så våldsamma uttryck, att det föredögs övriga mycket goda egenskaper för att bibehålla disciplin ombord.

Hans styrman fruktade honom men hytte aktning för hans person. Hans hushållerska dyrkade i sin herre ett slags gudom, en vredgad Jehova.

Backe bodde om vintern i Stockholm på "sin älskade gård på Söder". I skjutarmarna och uppkäppt vid bröstet samt tjock cigarr i mungipan gick han omkring på egendomen dommande och styrande med hård hand och en biater munterhet i de bruna ögonen.

Jag var endast 17 eller 18 år, när jag blev bekant med Backe. Detta hände under några resor ombord på Backes lastångare med trå från Norrland till London och kol från Newcastle och hem.

Våra nattliga promenader på däck med den svarta Nordstjärnan omkring oss skall jag aldrig glömma. Här mötte jag för första gången den absoluta individualiteten, den våldsammaste självhövde men också en utpräglat rättfärdig, vilken icke hade någon beröring med kristligt medlidande, endast med den moraliska rätt som går djupare än de samhällliga lagarna.

Öga för öga, tand för tand. Sitt ont men var obrottsligt. Aktig och för skuld, annars å dö förklarad som person. Slår någon dig, ge sjuftal tillbaka. Om ifrån dig. Tro ej på den lida. kande, klagande Job. Han är bara en dum legend från ett fjärran folk som varken ville gräva i jord, segla på hav eller slåss. Och jorden är icke förbannad, som man lärt dig, lika litet som havet. Men livet är till för de starka.

Sitt ont utan jämmer. Det är havets gryghetslösa filosofi.

Så talade han.

Det var en hård livsvis, en barsk fyra. Förför förklarade jag, men ej tillräckligt, jag var förädd denna sköna kraft att förakta smärtsamhet och härdvunnen tro utan värde och utan grund i motsvarande verklighet.

Underbara voro de äventyr han berättade från Söderhavet och dess öar, där han seglat i Ararat. Men nordborn i honom förnekade sig ej. Han föraktade de européer som stannat kvar därnera. De blevo småningom odagliga till allt arbete och så lata, att ej ens orkade skaka ner en frukt att se till middag utan både en infodning därom.

Sen tog whiskey hand om dem.

I Amerika hade han både som matros och skeppare haft mycket nappatag med runnare. Runnare, engelska runner, betyder egentligen löpare. Detta avskum i de stora sjöstädernas hamnar var förr i världen en av sjömannens farligaste fiender.

Skepparen på ett flytande helvete till fartyg med så dåligt rykte, att han ej kunde skaffa sig besättning annat än på bedrägligt sätt, hänvisade sig till logivårdar och sjömannsregler, där runnare voro anställda. Dessa lockade de oerfarna ungdomar och matrosar, genom löften om större lön och bättre förhållanden att rymma från sina fartyg.

Om sådana skändliga ärenden kostade sjömannen icke blott hans känslor, utan många månader i sitt och släp hopsträde inestående hyra, hans enkla men dock utsträckt, utan även vid upptäckt — straff.

Ervarv tänke sig hur hatade dessa kajsas balar måste vara.

Kulligen stiftades i Amerika en lag som gav kaptenen rätt att skjuta var som runnare som vägat gå ombord i hans fartyg.

Backe berättade, att han en mörk natt på kajen stötte på en av dessa individer, och att han utan vidare skjutit ned honom.

— Jämen, sade jag, runnaren var ju på kajen.

— Jag skapade sedan kadavret över landgången ombord. Jag var vuxen den handlingen.

Vi kommo till London och förtäljde

Blivit sig själv igen efter 6 års lidande.

I 6 år var Mr. Henry B. Shaw, Harrisburg, Pa., sjuk och ledande till hälsan hade förlorat sin vilja, och hade blivit ett levande lik. Han hade förlorat sin vilja, och hade blivit ett levande lik. Han hade förlorat sin vilja, och hade blivit ett levande lik.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

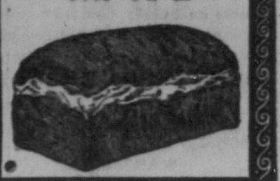
— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

— Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn. Jag har varit sjuk, säger han, sedan jag var barn.

BAKA ERT EGET
BRÖD
MEDROYAL
YEAST
CAKESDet bästa kvalitets-
märket under
över 50 år

En lyckoslant.

— Nisse, sade Eve. — Jag har en

liten present till dig — en mascot.

Den kommer att skaffa dig tur i all

ting. Om jag nu ger dig den, vill du

då låta, att aldrig skiljas från mig?

— Naturligtvis lovar jag det, sade

Eva, som tror på alla möjliga såda-

na där signorier och mascots, räckte

mig ett kopparmynt med hål i från

Karl XII:s tid.

— Det finns väl ingen anledning,

varför jag inte skulle tro på en mas-

cot, om jag vill det. För resten ha-

de jag en annan för ett par år sedan.

— Jag bryr mig verkligen inte alls

om, att du tror på det — försäkrade

jag henne. — Men det vore roligt, om

du inte var lika dum som den där

Vilja Lindgren — han gör då aldrig

annat än babblar om mascots och

sån där smörja och —

— Du behöver inte alls tala illa om

honom, för jag tycker riktigt bra om

honom, svarade Eva hastigt. — Jag

har gett honom en lyckopeng också.

Nu varnar jag dig — tillade hon hög-

tidligt, för att gå och tappa den, för

då kommer lyckan att vända sig.

— Det skulle ju vara dumt! svarade

Backe, jag kände ej honom.

— Det bekymrar mig ej, svarade

Backe, jag kände ej honom.

— Jag kan emellertid glädja er med

att han lever. En polistatt sattes ge-

mast ut och fick upp honom. Men de-

ra böter bli nog dryga, trots det var

en ful fisk vid fångade.

— Har ni räddat honom, utbrast

Backe med den djupaste indignation.

Här går jag på bron och slänger i

sjön en av edra banditer, genast rör

ni ut och räddar honom i stället för att

låta den lymmel drunkna. Han skall

leva och fortsätta att stjåla och mör-

da, men jag som verkligen förtjänat

en gratifikation för min raske hand-

ling, jag skall straffas. Min herre,

då är det i sanning en missriktad män-

niskönlighet.

Jag tyckte jag såg liksom skuggan

av ett förtäende i den gamle polis-

mannens ansikte.

Småningom slutade Backe på sjön

och som husägare och förmögen

karl blev han invald i både nämnder

och kommissioner, ja till och med i

sin församlings kyrkoråd. Men han

passade ej varken på det ena eller an-

dra stället, ty han var nämligen inte

bara en mycket kunnig och erfaren

man i livet utan dessutom ett verkligt

manfolk, en karl för sig.

Sista gången som jag träffade Backe

i livet var ute på Huvudakars

fyr, där han seglat med sin koster.

Han var då en märkt man, av kraf-

ta.

— Jag har ett halvt år kvar att

leva, sade han och omfamnade mig.

Men jag fruktade inte döden, jag har

aldrig fruktat något.

Vägen därpå kom jag hem från en

resa för att se honom på båt, eller

rättare sagt på lit de parade. Han

hade magrat mycket och hans förr så

svarta hår, mustasch och pipeskägg

hade vitnat.

När jag stod där, sökte jag i mitt

minne, vem han egentligen var liksa-

de. Jag fann det. Han var lik det

stora porträttet i Louvren, förestäl-

lande kardinal Richelieu.

Domaren: — Hur kunde ni tillfyllt

svaranden så förskräckligt? Vad ha-

de ni för motivering?

— Motivering. Då ska inte domaren

tro, att ja är en sån där som använder

motivering när ja såda, då behöver en

inte när en har ett par årliga svenska

nåvar.

LÄNGE LEVE ANDERSSON.

I förtidningen "Harmonia" hade

Andersson, som i all hemlighet i var

diktar, redigerat en av sina skapel-

ser. I anslutning till det sparsamma

brevet hade han stolt:

— Jag har redan skrivit många dikt-

er, men de ha inte publicerats förrän

efter min död.

Vår förtidningen som en man reste

sig och utropade:

— Länge leve Andersson!

I förtidningen "Harmonia" hade

Andersson, som i all hemlighet i var

diktar, redigerat en av sina skapel-

ser. I anslutning till det sparsamma

brevet hade han stolt:

— Jag har redan skrivit många dikt-

er, men de ha inte publicerats förrän

efter min död.

Vår förtidningen som en man reste

sig och utropade:

— Länge leve Andersson!

Överlistad.

HAN är en utstuderad skålm, det är insett i varje om det. Det var en olycka, att min far kom att ta honom i sin tjänst. Stachurs samla far! Han experimenterade så länge med sitt universallin, att han till sist fick det fullkomligt. Varför skulle han då innan affären också började att gå? Om han nu levde, skulle han nog bekräfta Schwenkel med andra ögon! En sådan lymmet, som nu söker preska ut pengar av mig med min fara uppfattning!

Den unge mannen försökte i grubbvarur han räcktes av knackningarna från en skrivmaskin, som sattes igång i det ytter kontorsrummet.

— Maud, ropade han.

Knackningarna uppbörde ögonblickligen och en vacker flicka trädde in.

— Vad vill du, Dick? frågade den inträddande.

— Sätt dig, Maud. Så där ja. Det är ju omkring två år sedan du kom hit på fara kontor, är det inte?

— Jo, ungefär.

— Och nästan lika länge sedan jag förskäde mig i dig?

— Är det så?

Den unga flickan log ett intagande leende.

— Efter fars död ha vi gjort en mängd beräkningar, inte sant?

— Vad menar du?

— Vi ha beräknat, var affären bör kunna ge i behållning för detta år, och vi ha räknat ut, att vi skulle kunna gitta oss i januari, om affären får fortgå, utan att bli störd av oförutsedda rubbningar.

— Ja, det ha vi!

— Men uppriktligt sagt, nu fruktar jag, att vi nödgas skjuta upp bröllopet.

— Jag är rädd för, att hela affären kan gå omkull.

— Varför tror du det? Beställningarna ha ju strömmat in i massor på den sista tiden. Under förra månaden.

— Hade vi sålt mera universallin än under något av de två sista åren.

— Jag vet nog det, och affären går ju utmärkt. Men det är en annan sak, som du ännu inte vet.

— Du riktigt skrämmar mig, Dick! Säg vad är det?

— Jo, den där Schwenkel...

— Din fars närmaste man i affären, som du sedan avskedade?

— Just han!

— Nån?

— Han söker hämnas, Maud!

— På vad sätt?

— Vi komma att få stora obehag av Schwenkel. Far hade för honom, du vet, ett nära nog elmskränkt förtroende.

Han satte honom in i affären alla hemligheter, och Schwenkel inbillade sig, att han en vacker dag skulle få hans kompanjon i affären.

— Nån?

— Nån, det hoppas han ännu, sade Dick tytyl. Han resonerar sålunda, att ett litet som värt, vilket torkar på endast litet vatten och värme, är en så kurrant artikel, att han som en affärsman utan skrupler anser sig kunna göra allt för att så under sig densamma.

Han sade mig rent ut i går afton, att han besökte mig.

— Men hur skall han komma åt det?

— Naturligtvis, men Schwenkel är en räv. Utan patent kan han inte driva tillverkning av varan. Han ämnar därför gå tillväga på ett annat sätt.

— Men hur?

— Maud stirrade oförstående på honom.

— Genom ett grovt bedrägeri, förstås! Sade Dick, i det han steg upp och började gå av och an på golvet.

— Han påstår sig av min far ha erhållit ett slags gåvobrev, vari han, som belöning för trogen tjänst, tillerkänns ensam tillverkningsrätten av universallinnet. Det är ju intet tvivel om, att papperet är falskt; ty min far har aldrig avhållit sig patentet. Men kunna vi bevisa det? Schwenkel fördrar 25,000 dollars för att, som han säger, låts mig få behålla patentet i fred.

— Men det ger du honom väl inte?

— Kan aldrig komma ifråga, svarade Dick, som med ett bittert leende fortsatte, min fars experiment hade

honne min arm och gick över golvet.

— Ville Lindgren har tappat sin lyckopeng, sade Eva, när vi slagit oss ned.

— Fortsätt! va rallit vad jag kunde säga.

— Han svar på att han förlorat den här i kväll. Men jag vägrade absolut att tro honom; han glömde antagligen allihop, och det samma dag, gav honom den jag uppläcker, att han i själva verket inte tror så mycket på smulet och sådant. Vi gråde.

— Och de är jag riktigt glad över, att jag tror honom. Nisse! Jag hoppas, att du har behållit din?

Till svar tog jag ett obetydligt uppmärksam, som jag hade hittat på golvet.

— Jag blir så glad, Nisse! — Jag sade ju dig, att det skulle bringa dig lycka, eller hur?

Och så som hon såg på mig, förstod jag att hon hade rätt. J. T.

hostat honom mycket pengar och för att honom i skulder, som jag till största delen betalat, och om något år skall ha till fullo inkränt av förtjänsterna på patentet. Du förstår, att min vägran, att till Schwenkel utbetala de 25,000, som han fordrar, kommer att från hans sida framkalla en protest mot vidare tillverkning av universallin genom mig, och jag måste stämma honom för utpressningsförsök på grund av falskt dokument. Denna process kräver stora och oberäknliga kostnader. Till och med, om jag vinner, kan det inträffa, att jag blir ruinerad, ty av Schwenkel kan jag aldrig få ett öre, ifall jag tilldömes skadestånd. Det sade han mig också helt friskt i går afton, då i ventilerade läken från alla olika sidor.

— Men det är ju en skändlighet utan lik.

— Ja, det är det. Men du inser, att jag måste till det yttersta kämpa för min rätt. Schwenkel släpper nog inte sitt tag. Han kommer för resten hit på förmiddagen för att visa mig dokumentet, varpå han grundar sina anspråk.

— Tst! Det kommer någon, sade Maud, som reste sig för att gå ut i det yttre kontoret. Det är Schwenkel väskade hon.

Dick ryckte pannan och såg med dyster min mot dörren.

— Om jag bara kunde finna någon utväg! mumlade han. Plöteligt lysto hans ansikte upp, och han utropade:

— Nu har jag det! Maud, ge mig skynda dig nu ut och uppehåll Schwenkel där ute en minut eller två.

Några sekunder därefter reste sig Dick från pulpeten och gick bort till dörran, som han öppnade:

— Stig in, Schwenkel, sade han kort.

En undersåttig, liten judelig trädde in. Hans listiga ansikte hade i detta ögonblick ett så triumferande uttryck, att han tydligen ansåg sig fullt säker på sin sak.

— En välkänd lukt här inne! sade Schwenkel vid inträdet. Hela kontoret stinker ju av "universallin".

— Den är kanske skarpare i dag än vanligt, medgav Dick. Tål du inte det?

— Det är en onödigt fråga till gamle Schwenkel, som i fars tjänstgårdna talde den, fast den mången gång kändes värre än nu. HÅHÅ, ja, det var på den tiden det.

— Har du dokumentet med er? avbröt Dick.

— Naturligtvis! Vad skulle jag eljest ha kommit hit för?

— Gott! Låt oss då gemensamt ta del av det!

Schwenkel tog ur bröstfickan upp ett sammanviket papper, som han bredde ut på pulpeten, fast på ett sätt som röjde, att han inte ville släppa det ifrån sig.

— Som Ni ser, är det fullkomligt i sin ordning, sade Schwenkel. Er far har åt mig överlämnat ensamrätten till patentet. Se här hans namnteckning. Ni känner ju hans namnteckningsskrift?

— Ja, det gör jag, Schwenkel! förklarade den unge mannen med en så uttrycksfull betoning, att den andre ovillkorligen kom att se upp på honom med en skryck, för att ej säga ångslig blick.

— Vartför gav han er detta dokument?

— Av tacksamhet förstås! Jag var er far till nytta, och han hade ämnat taga mig sin kompanjon. Skadat att han inte hann utföra den tanken, så hade vi undvikit alla obehag.

— A, Ni har en ädel natur, Schwenkel! Infalli Dick med den lätt ansträngning av ironi.

— Nej, men jag är en hederlig man! gennämde Schwenkel! Jag äger, vad Ni gärna vill ha. Nåväl, Ni får det — mot betalning!

— Det bör väl tillåtas mig att först få läsa handlingen.

— Det kan ske, fast jag håller mina händer på den.